

Τιμάται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμάται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 21 Ἰανουαρίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 32

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις..... " 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ..... φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ, νεωτάτη μυθιστορία Ἰουλίου Μαρύ, (μετὰ εἰ-
κόνων), μετὰφρ. Β'. — ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ, μυθιστορία Ἀλεξίου
Μπουδιέ. — Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ BONE, μυθιστορία Ἐκτώρος
Μαλῶ, μετὰφρ. Κ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς
τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΔΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ-
ΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν,
γραμματοσήμεων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων,
συναλλαγμάτων κ-λ. κτλ.

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Ἀληθῶς τὰ πάντα μοὶ εἶπε.
— Λοιπόν, κύριε, γνωρίζετε ἤδη ὅτι ἡ
Μαρκελίνα Λαγκῶν εἶναι σύζυγός μου, ἡ δὲ
Σοφία, ἡ μνηστή τῷ Ροβέρτῳ Βαλόν, εἶναι
θυγάτηρ μου.
Ὁ κύριος Λωζιέ ἠνέωξε τὴν θύραν τοῦ
δωματίου, ἐν ᾧ εὐρίσκοντο αἱ δύο γυναῖκες.
— Ἐλθετε, εἶπεν αὐταῖς.
Ἐκεῖναι εἰσῆλθον.
Ὁ Βωφόρτ ὠχρίασε καὶ ἐκλονίσθη. Ἡ
χαρὰ ἦν ὑπερβολικὴ.
Ἡ Μαρκελίνα ὤρμησε πρὸς αὐτόν.
— Πέτρε, εἶπεν, εἶπα τὰ πάντα εἰς τὴν
θυγατέρα σου... Γνωρίζει ἤδη τὸ μυστικόν
τῆς μητρός της... Δύνασαι νὰ τὴν ἀспа-
σθῇς... Σὲ ἀγαπᾷ ὡς τὸ ἀξίζει καὶ θὰ κά-
μῃ νὰ λησμονήσῃς διὰ τῶν φιλημάτων της
πάσας τὰς θλίψεις σου, τὰς προσελθούσας ἀπὸ
ἐμέ.
Ὁ ἀνακριτὴς ἠκροᾶτο καὶ ἔβλεπε.
Ἀλλὰ τὰ τρία ἐκεῖνα ὄντα, εὐτυχῇ θεω-
ρούμενα διότι συντήθησαν, οὐδαμῶς δι' αὐ-
τῶν ἐσκέπτοντο ὡσεὶ οὐδεὶς ξένος παρίστατο.
Ὁ Βωφόρτ ἐκράτει τὴν Σοφίαν εἰς τὰς
ἀγκάλας του.
Ἐπανελάμβανε δὲ μετὰ πάθος:
— Κόρη μου! τέκνον μου! ... προσφιλέ-
ς μου θυγάτηρ! ...
Ἡ Σοφία κλαίουσα ἔλεγε:
— Πάτερ μου!
— Πόσον εἶναι ὠραία! Εἶναι καὶ καλὴ
καὶ εὐφυὴς ὅσον καὶ ὠραία! Ὅποια εὐτυ-

χία! Πῶς λησμονεῖ τις εὐκόλως τὰ πάντα,
ὅταν δοκιμάζῃ τόσο μεγάλην χαρὰν!...

Καὶ καταφιλῶν αὐτὴν ἐξηκολούθει:

— Σὲ εἶδα τόσο μικράν... εἰς Ἁγίον
Διονύσιον... σὲ ἀνέσυρα ἀπὸ τοῦ κατηραμέ-
νου ἐκείνου ποταμοῦ, ὅπου θὰ ἐπνίγεσο ἂν
δὲν ἤμην ἐγὼ... σὲ ἐκράτησα εἰς τὰς ἀγ-
κάλας μου... καὶ οὐδὲν εἰς τὴν καρδίαν μοὶ
εἶπεν ὅτι ἦσο θυγάτηρ μου!... Ἄν εἴξευρες,
ἀγαπητὴ μου κόρη, πόσον εἶμαι εὐτυχὴς
διὰ τὸ συμβεβηκὸς ἐκεῖνο... διότι χάρις εἰς
αὐτὸ μοὶ ὀφείλεις δύο φορές τὴν ζωὴν σου...
Ἀγάπα με πολὺ... πρώτον διότι πολὺ ἔ-
κλαυσα, ἔπειτα διότι εἶμαι δις πατήρ σου
... καὶ διότι ἤργησα τόσο πολὺ νὰ δεχθῶ
τὰ φιλήματατά σου!... Μοὶ ὀφείλεις πολλὰς
θωπείας!...

— ὦ! πάτερ μου, σὰς ἀγαπῶ... καὶ
θὰ καταστήσω εὐτυχὴς τὸ γῆράς σου.

— Διότι δὲν με θεωρεῖς ἔνοχον· δὲν εἶναι
ἀληθὴς:

— Ὅχι.

— Βεβαίως;

— ὦ! ναί, τὸ ὁμνῶ!...

— Πόσον καλὸν μοὶ προξενεῖς, ἤθελα
νὰ σοὶ τὸ ἀποδώσω... Ἐχε ὑπομονήν, κόρη
μου, δὲν θὰ με κρατήσουν ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν
φυλακὴν. Οἶζι δὴποτε καὶ ἂν ἦναι αἱ κατ'
ἐμοῦ ἀποδείξεις, πρέπει ὅμως νὰ τελειώσῃ
αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις ταχέως. Ἡ θὰ ἀφεθῶ ἐ-
λεύθερος ὑπὸ τοῦ κυρίου ἀνακριτοῦ ἢ θὰ πα-
ραπεμφθῶ εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον. Ὁ ἄθω-
ωθῶ. Ἐστὲ καὶ αἱ δύο βέβαιαι ὅτι δὲν θὰ
εὐρεθῶσιν ἔνοχοι ἔχοντες τόσο ἐλαφρὰν τὴν
συνείδησιν, ὥστε νὰ με καταδικάσωσιν, ἐμέ,
τὸν Πέτρον Βωφόρτ, ὡς ἔνοχον φόνου. Συγ-
χωρῶ εἰς τὸν κύριον Λωζιέ τὴν σύλληψιν
μου· ὑπεχρεώθη ὑπὸ τῶν παραδόξων ἐκεί-
νων ἐνδείξεων. Εὐχμαι μόνον νὰ ἐμφανι-
σθῶ ἐνώπιον τοῦ κακουργιοδικείου. Ἀφιέμε-
νος ἐλεύθερος κατὰ τὴν ἀνακρισιν δὲν ἀνα-

κτῶ τὴν τιμὴν, ἐκτὸς ἂν ἀνακαλυφθῇ ὁ ἄ-
ληθὴς ἔνοχος. Θέλω τὴν ἐν πλήρει φωτὶ συ-
ζήτησιν· θέλω νὰ ἐξέλθω τοῦ κακουργιοδι-
κείου ἁθῶς, τὴν κεφαλὴν ἔχων ὑψηλὰ.

Ἐπλησίασεν εἰτα τὴν Μαρκελίαν.

Ἐκεῖνη ἔνευε πρὸς τὰ κάτω.

— Μαρκελίνα, εἶπε, τὴν στιγμὴν ταύ-
την, καθ' ἣν ἐπανευρίσκω τὴν θυγατέρα
μου δὲν μνησικακῶ ἐναντίον σου... Λησμο-
νῶ τὸ θλιβερόν παρελθόν! Δὲν ὑπῆρξες ἔνο-
χος πρὸς ἐμέ. Ἀναγνωρίζω ὅτι ἡ διαγωγή
σου ὑπῆρξεν ἀμεμπτος καὶ ἐντιμος. Σὲ συγ-
χωρῶ.

Ἡ Μαρκελίνα ἐγρονυπέτησε καὶ ἐξεργάγη
εἰς λυγμούς.

— Ὅχι, μὴ γονυπετεῖς, ἔλθε εἰς τὰς
ἀγκάλας μου, Μαρκελίνα... Σὲ συγχωρῶ,
σοὶ εἶπα καὶ σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὸ τέκνον
τὸ ὁποῖον μοὶ δίδεις...

Καὶ ἀνῆγειρεν αὐτὴν καὶ τὴν ἐσφιγξεν
ἐπὶ τοῦ στήθους του.

— Ἡ ἡλικία δὲν ἐξησθένησε τὴν πρὸς σὲ
ἀγάπην μου, Μαρκελίνα. Σὲ ἐπναβλέπω ὡς
ὅτε ἤμην τρικοντούτης, σὺ δὲ εἰκοσαετίας.
Ὅταν θὰ εἶμαι ἐλεύθερος, θὰ ὑπάγωμεν εἰς
τὸν πύργον τοῦ πατρός σου εἰς Βενεβάν...

— Τὸ Βενεβάν δὲν ἐπωλήθη; ἠρώτησεν
ἡ Μαρκελίνα.

— Ὅχι. Τὸ διετήρησα... ὡς ἱερὸν λείψα-
νον... ὡς ἀναμνησιν τῆς εὐτυχίας μου καὶ
τῆς δυστυχίας μου...

— Πόσον εἶσαι καλός, Πέτρε!

— Ὅχι ὑπάγωμεν εἰς Βενεβάν οἱ δύο μό-
νοι ὡς εἰς προσκύνημα... Καὶ θὰ ἴδῃς, Μαρ-
κελίνα, ὅτι θὰ ἐπανευρώμεν τὰ παλαιὰ αἰ-
σθήματά μας. Ἡ εὐτυχία εἶναι ἐκεῖ, διότι
ἐκεῖ τὴν ἀφήσαμεν... χεῖρες, Μαρκελίνα... ὁ
κύριος Λωζιέ μοὶ νεύει νὰ ἀποσυρθῶ.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὴν Σοφίαν:

— Χαῖρε, προσφιλεστάτη μοὶ κόρη. Δὲν
σὲ ἐγνώριζα πρό τινων ἡμερῶν, σὲ ἀγαπῶ

ὅμως μὲ τόσῃν ζηλοτυπίαν, ὥς εἰ σοὶ εἶχον ἀφιερῶσαι ὅλην μου τὴν ζωὴν... Χαῖρε. Μὴ κλαίεις. Ἐχε πεποίτησιν. Μιμηθῆτέ με.

Καὶ ἐξῆλθε, πάντοτε ὑπερηφάνως, μεταξὺ τῶν δύο χωροφυλάκων, οὓς κωδωνίσας ἐκάλεσεν ὁ κύριος Λωζιέ.

Ἡ Μαρκελίνα καὶ ἡ Σοφία ἀπῆλθον ἐπίσης.

Ὁ ἀνακριτὴς ἐχαιρέτησεν αὐτὰς σύννους καὶ ἔμφροντις.

Ὁ κύριος Πενσὼν εἰσῆλθε κατόπιν.

— Ἐχε ὁ κύριος ἀνακριτὴς διαταγὰς νὰ μοὶ δώσῃ;

— Οὐδεμίαν ἄλλην διαταγὴν ἐκτὸς ἐκείνης, τὴν ὁποίαν γνωρίζεις. Παραφύλαττε τὸν ἱατρὸν Γεράρδον, ὅσον δύνασαι καλλίτερον.

— Ὁ κύριος ἀνακριτὴς δὲν ἔχει ἄλλο τι νὰ μοὶ εἴπῃ;

— Ὅχι, δὲν ἔχω. Σοὶ ὁμολογῶ ἐν τούτοις τοὺς δισταγμούς μου. Νομίζω ὅτι πλανώμεθα, κύριε Πενσὼν, ὅτι δὲ βεβαίως ὁ κύριος Βωφόρτ εἶναι μᾶλλον δυστυχὴς ἢ ἐνοχος...

— Ἀ! ἂν ὁ κύριος Γεράρδος ἤθελε νὰ ὁμιλήσῃ!

— Δὲν θὰ ὁμιλήσῃ. Λοιπὸν χρειάζεται ὁξυδέρκεια, κύριε Πενσὼν. Αἱ ἀποδείξεις μὲ ὑποχρεοῦσι νὰ παραπέμψω ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου τὸν κύριον Βωφόρτ ἀδύνατον νὰ πράξω ἄλλως. Ἐκεῖθεν θὰ παραπεμφθῇ εἰς τὸ κακουργοδικεῖον. Δὲν πρέπει νὰ φθάσῃ ἕως ἐκεῖ ἡ ὑπόθεσις, κύριε Πενσὼν... Ἄν ὑπάρχῃ ἐνοχος ἄλλος ἢ ὁ Βωφόρτ... πρέπει ὅπως δῆποτε νὰ εὐρεθῇ πρὸ τῆς παρελεύσεως ὁκτῶ ἡμερῶν.

— Προτὺν παρέλθωσιν ὁκτὶ ἡμέραι, θὰ τὸν εὕρω, κύριε Λωζιέ.

Καὶ ἐξερχόμενος ὁ Πενσὼν ἐψιθύριζε:

— Ναί, θὰ τὸν εὕρω, ἀλλ' ὅχι παραφυλάττων τὸν ἱατρὸν Γεράρδον, ἀλλὰ ἐκείνον τὸν σατανᾶν ὀργανοπαίκτην. Ἐμπρὸς λοιπόν, μ' ἐμέ ἔχεις νὰ κάμῃς, Ζανζότ...

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Ὁ ὀργανοπαίκτης.

Α'

Ἐνθυμεῖται ὁ ἀναγνώστης ὅτι ὁ ἱατρὸς Γεράρδος ἀφῆνων τὸν Κρασσοκανάταν τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ γενναῖος ἐκεῖνος ἄνθρωπος τόσῳ καλῶς ὑπηρετήσεν αὐτὸν ἔδωκεν αὐτῷ συνέντευξιν διὰ τὴν μεθεπομένην πρωίαν.

Τὴν μεθεπομένην ἡμέραν περὶ τὴν δεκάτην ὥραν ὁ Ζανζότ ἔκρουε τὴν θύραν τοῦ ἱατροῦ.

Εἰσῆγαγον αὐτὸν πάραυτα.

Ἀνεμένετο.

Ἀφῆκε τὸ ὄργανόν του ἐν τινι γωνίᾳ τοῦ διαδρόμου, ὅπισθεν τῆς θύρας, ἀτενίζων ἀνησυχῶς τὴν ὑπηρετίδα παρατηρεῦσαν αὐτὸν καὶ μειδιῶσαν.

— Κύτταξε, μὴ τὸ ἐγγίσῃς εἶναι ἱερὸν...

Καὶ ἀνῆλθε τὴν κλίμακα μεταβαίνων παρὰ τῷ Γεράρδῳ.

Ἐκρούσε τὴν θύραν.

— Ἐμπρὸς!..

— Εἶμαι ἐγὼ ὅπως εἶπαμε, εἶπε μετὰ χαρὰς ὁ ἐπαίτης.

— Χαίρω πολὺ, Ζανζότ, κάθησε, φίλε μου.

— Δὲν λέγω ὅχι. Ἐπερπάτησα πολὺ σήμερον. Καὶ τί μὲ διατάσσει ὁ κύριος γιαντρός;

— Ζανζότ, ἐπικαλοῦμαι τὴν εὐφυΐαν σου καὶ τὴν ἀφοσιώσιν σου. Εἰς ἐμέ ἡ μήτηρ σου ὀφείλει τὴν ζωὴν... εἰς ἐμέ καὶ τὰς ἐκσπλάγγνους φροντίδας τῆς μητρός μου...

— Μήπως νομίζετε πῶς τὸ ἐλθισμόνησα, κύριε Γεράρδε... ὦ! ὅχι, μὴ μὲ ὑβρίζετε.

— Ἄφες με νὰ σοὶ ὑπενθυμίσω ἐπίσης, ὅτι ἡ μήτηρ μου ἐγένετο δυστυχὴς ἐκ λάθους ἰδικού σου... Ἡ οἰνοφυγία σου εἰς Κρινδελθάλδ σὲ ἐμπόδισε νὰ δώσῃς εἰς τὸν κύριον Πέτρον Βωφόρτ τὴν πρὸς αὐτὸν ἐπιστολήν.

— Εἴσθε σκληρός, κύριε Γεράρδε, εἶπεν ὁ ὀργανοπαίκτης... Ἐνθυμοῦμαι τὴν κακὴν πράξιν μου καὶ ἡ συνείδησίς μου εἶνε πολὺ βαρεῖα σὰν νὰ τὴν ἔκαμα χθές.

Ἐμίλει διὰ φωνῆς ὑποκώπου κάτω νεύων ἐξ αἰσχύνης.

— Ἡ μήτηρ μου λοιπὸν σὲ ἀντήμειψε διὰ καλωσύνης διὰ τὴν ἐμπιστοσύνην σου.

— Ναί... τὸ ξεῦρω... πρέπει νὰ φονευθῶ δι' αὐτήν;

— Ὅχι, ἀλλὰ πρέπει νὰ σώσῃς ἓνα ἄνθρωπον ἀπὸ ἀτιμωτικῆς καταδίκης... Πρέπει νὰ τὸν ἀποσπάσῃς ἀπὸ τῆς δικαιοσύνης, ἀπὸ τοῦ κακουργοδικείου...

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὁ Πέτρος Βωφόρτ, ὁ σύζυγος τῆς κυρίας Λαγκῶν;

— Ναί.

— Ἀ! ὁ δυστυχὴς! πόσον ὑποφέρει...

Ἄν τὸν ἐβλέπατε ἄλλην φορὰν εἰς Βεναθὰν ἀφοῦ ἔφυγεν ἡ μητέρα σας... θὰ τὸν ἐλυπόσαστε... Δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς ποῦ τοῦ ἐπῆγα ἓνα γράμμα ἀπὸ τὴν κυρίαν Λαγκῶν καὶ μοὶ ἐσπάραξε τὴν καρδιά... Καὶ τί κρασί ποῦ εἶχε εἰς τὴν ἀποθήκην του, κύριε Γεράρδε... τί κρασί!... Πέτε μου, τί πρέπει νὰ κάμω;

Ὁ Γεράρδος ἐσκέφθη ἐπὶ τινὰς στιγμάς.

— Ἐχω μέγα συμφέρον νὰ μανθάνω ὅλας τὰς πράξεις καὶ τὰς κινήσεις τοῦ κυρίου Λαγκέρ δὲ Μοριενβάλ, τοῦ ἀρχαίου συντρόφου τοῦ κυρίου Βωφόρτ.

— Εἶναι ἀκόμη ἄρρωστος;

— Ναί, ἀλλ' εἶναι καλλίτερα. Δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ ἰαθῇ. Ἀμα θεραπευθῇ, θὰ θελήσῃ νὰ ἐξέλθῃ καὶ ὅταν ἐξέλθῃ πρέπει νὰ μάθω ποῦ θὰ ὑπάγῃ.

— Θὰ τὸ μάθετε.

— Φρόντισε λοιπὸν, Ζανζότ, νὰ τὸν παραφυλάττῃς καὶ ἂν ἴδῃς τί ἐκτακτὸν εἰς αὐτόν, εἰδοποιήσόν με.

— Χωρὶς ἄλλο. Μὰ εἰπέτε μου, κύριε Γεράρδε, μήπως ἔχετε ὑποψίαν διὰ τὸν κύριον Λαγκέρ...

— Δὲν ἔχω ὑποψίαν διὰ κανένα

— Καλὰ, καλὰ, κύριε Γεράρδε... Μὲ συγχωρεῖτε... Ἀπλῶς διὰ νὰ μάθω, σὰς ἐρώτησα... Ἐγὼ ὅμως ἔχω ὑποψίαν. Δὲν ἀπαγορεύεται εἰς τὴν φαντασίαν μου νὰ δουλεύῃ... καὶ ἐγὼ ἔχω φαντασίαν... ἡ μουσική, βλέπετε...

— Καὶ ποῦ στηρίζεις τὴν ὑποψίαν σου;

— Μοῦ δίδετε τὴν ἀδειαν νὰ μιλήσω;

— Σὲ παρακαλῶ, Ζανζότ.

— Δὲν εἶμαι τόσῳ ζῶον νὰ μὴ καταλάβω μερικὰ πράγματα. Πρῶτον θέλετε νὰ μὴν εἰσεύρουν πῶς πηγαίνει εἰς τοῦ κυρίου Λαγκέρ... Διὰ τί; Ἐπειτα νὰ ποῦ μὲ βάνεται νὰ τὸν προσέχω... Διὰ τί; Τέλος πάντων δὲν ἐλθισμόνησατε πῶς τὸν εἶδα ἐγὼ ὁ ἴδιος τὴν βραδιά τοῦ φόνου τοῦ Βαλόν;... Εἶδα τὸν Λαγκέρ ποῦ ἐσέρνετο εἰς τὸν δρόμον πλησίον εἰς τὸ δάσος Ἀλάτης... Βέβαια, δὲν εἶχε κάλους εἰς τὰ πόδια διὰ νὰ μὴ ἐμπορεῖ νὰ περιπατήσῃ... εἶδα μάλιστα καὶ αἶμα εἰς τὸ στήθος... τὸ εἶδα τὸ αἶμα, ὅσῳ καὶ ἂν ἐφυλάχθῃ καὶ ἐκούμωσεν τὸ σουρτοῦκό του... Τὴν εἰσεύρω τὴν δουλιὰ αὐτὴν καθὼς βλέπετε, κύριε Γεράρδε... Αἱ ἐφημερίδες τοῦ Παρισιῦ, ἡ «Μικρὰ Ἐφημερίς» μάλιστα, ποῦ ὅλος ὁ κόσμος τὴν διαβάζει ἐδῶ, ἐπερίγραψαν μὲ τὸ νῖ καὶ μὲ τὸ σίγμα τὸν φόνον... Καθένας εἰσεύρει πῶς καὶ ὁ δολοφόνος θὰ ἐπιληγώθῃ... Λοιπὸν, ἀφοῦ ἡ ἰδέα μας εἶναι πῶς δὲν εἶναι ὁ δολοφόνος ὁ κύριος Πέτρος Βωφόρτ, τίποτε δὲν μᾶς ἐμποδίζει νὰ τὸν ἰδοῦμε μήπως κατὰ τύχην...

— Σιωπήσον, Κρασσοκανάτα, δυνατόν νὰ σὲ ἀκούσωσι.

— Τσιμουδιά, σοῦτ, ἄς εἶναι. Τί μὲ μέλει. Ἐχω ἓνα σύνθημα. Εἶμαι στρατιώτης. Ὑπακούω. Ἡ ὑποψία ὅμως ποῦ ἔχω δὲν μὲ ἐμποδίζει νὰ κάμω ὅ,τι μὲ προστατεύετε...

Καὶ ἀφοῦ ἐσκέφθη ἐπ' ὀλίγον:

— Λοιπὸν ὅπως εἶπαμε;

— Ναί, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι δὲν θ' ἀποφασίσῃς τίποτε ἂν δὲν μὲ εἰδοποιήσῃς. Θὰ μὲ εἰδοποιήσῃς ἐπίσης καὶ ἂν συμβῇ καμμία περιπλοκή. Τέλος, ἂν μὲ χρειασθῇς νὰ σὲ βοηθήσω, ἂν ἴδῃς κίνδυνον οἶον δῆποτε, θὰ μὲ εὕρῃς ἑτοιμον εἰς πᾶσαν ὥραν τῆς ἡμέρας ἢ τῆς νυκτός. Χαῖρε, ἐλπίζω ὅτι ταχέως θὰ ἰδωθῶμεν, Ζανζότ. Μὴ λησμόνει ὅτι θὰ ἐργασθῇς διὰ τὴν εὐτυχίαν τῶν φίλων σου.

Ὁ Κρασσοκανάτας ἀνέλαθεν ἀπὸ τοῦ διαδρόμου τὸ ὄργανόν του.

— Δὲν εἶναι εὐκόλον αὐτὸ ποῦ μοῦ ζητεῖ, ἐψιθύριζεν ὁ γενναῖος ἄνθρωπος ἀπερχόμενος. Ἄν εἶχα βάσιν διὰ νὰ ἐργασθῶ, ἂν ἤξευρα διὰ τί σκοπὸν ἐργάζομαι... μὰ τίποτε δὲν εἰσεύρω. Τίποτε ἀπολύτως. Τί θὰ κάμω τώρα;... Νὰ προσέξω πότε θὰ ἔβγῃ ἀπὸ τὸ σπῆτί του ὁ κύριος Λαγκέρ. Μὰ καὶ τοῦτο δὲν εἶναι εὐκόλον! Τὸ σπῆτί του εἶναι εἰς τὴν ἐσχόλῃν δὲν εἶναι κοντὰ ἄλλο σπῆτι. Ἄν ἤμην δούλος εἰς τὸν πύργον καὶ θὰ ἔκαμνα μὰ αὐτὸ δὲν εἶναι οὔτε εἰς τὸν νοῦν μου νὰ τὸ βάλω. Δούλος μὲ ἓνα χέρι, εἶναι καλὸς διὰ ὑπουργούς. Εἰς τὴν ἐσχόλῃν καὶ τὰ δύο χέρια δὲν φθάνουν. Αἱ, αἱ παίζουμε λιγάκι τὸ ὄργανόν μας... Αἱ, παίζουμε καὶ ἄς τραγουδήσουμε... γιατί ἄμα τραγουδῶ μοῦ κατεβαίνουν ἰδέαις.

Μετά τινὰ λεπτὰ τὸ Κρέιλ ἀντήχει ἐκ τῶν ἀσμάτων του.

Τοιαύτη δ' ἦν ἡ ἀφαίρεσις αὐτῶν, ὥστε δὲν ἐσκέπτετο νὰ περισυλλέγῃ τὰ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀπὸ τῶν παραθύρων ριπτόμενα κερματία.

Ἀληθῶς δὲ διὰ τὰ νὰ ἐπέλθῃ καλὴ τις ἰδέα ἐτραγοῦδει τὴν ἡμέραν ἐκείνην, οὐχὶ δὲ διὰ τὰ κερδοῦσα χρήματα.

Αἰφνης παύει τὸ ᾄσμα καὶ πλήττει τὸ μέτωπον.

— Εὐρηκα ! εὐρηκα ! εἶπε.

Καὶ χωρὶς ἤδη νὰ καίῃ ἐπανήλθεν ὀπότεν ἤρχετο, διήλθε τὸ Κρέιλ καὶ ἐπορεύθη πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς οἰκίας τοῦ Δαγκέρ.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐξήρχετο τῆς πόλεως ἐσταμάτησε.

Ἵπῃρχεν ἐκεῖ σχεδὸν ἐν τῇ ἐξοχῇ μικρὸς καὶ ἄκομψος οἰκίσκος ἀνωθεν τῆς θύρας τοῦ ὁποίου ἀνεγίνωσκε τις τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν σχεδὸν ἐσθεσμένην ἐκ τῆς βροχῆς :

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΤΩΝ ΚΥΝΗΓΩΝ

BARTREN

Οἰνοπώλης.

— Νὰ τί μοῦ χρειάζεται, εἶπε καθ' ἐαυτόν... Ἀπ' ἐδῶ μοῦ φαίνεται πῶς εἴμπορῶ νὰ βλέπω τὸ σπῆτι... Νὰ ἰδῶ μόνον ἂν θὰ μὲ δεχθούν.

Εἰσῆλθεν.

Ὁ οἰνοπώλης Ἀντώνιος ἐπλησίασε.

— Τί ἀγαπᾶτε ; ἠρώτησεν.

— Ἐνα ποτήρι κρασί... δύο ἂν θέλῃς νὰ πιούμεε μαζί.

— Ἀ ! ἄ ! τὸν ἔχεις σήμερα τὸν παρὰ... θὰ ἐπῆρες χρήματα.

— ὦ ! δὲν παραπονοῦμαι. Κερδίζω ὅσα μοῦ χρειάζονται διὰ τὰ ζῆσω καὶ ἄς ἔχω ἕνα χέρι. Γνωρίζω ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν δύο χέρια καὶ ψωποῦν τῆς πείνας...

Ὁ οἰνοπώλης ἔφερεν ἕν ποτήριον πλήρες μέχρι στεφάνης.

— Λοιπὸν δὲν θέλεις νὰ πιούμεε μαζί ;...

— Εὐχαριστῶ δὲν πίνω παρὰ μόνον ὅταν τρώω.

— Παμπόνηρε ! εἶπεν ὁ Κρασοκανάτας καμμύων τὸν ὀφθαλμόν.

Καὶ ροφήσας ἐκ τοῦ ποτηρίου κατέστη ζωηρότερος.

— Ἐλα θὰ σοῦ πῶ τί ζητῶ.

— Τί ζητεῖς ;

— Ζητῶ ἕνα μικρὸν καὶ καθαρὸν δωμάτιον. ὦ ! μικροῦτσικο, ὅσῳ νὰ χωρῇ ἐμὲ καὶ τὸ ὄργανόν μου καὶ φθινό.

— Καὶ ποῦ κατοικεῖς τώρα ;

— Πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἀγίου Φερμίνου. Εἶναι μακριὰ καὶ ἐγὼ τώρα ἐγήρασα. Θέλω νὰ ἔλθω εἰς τὸ κέντρον... Μήπως ἔχεις κανὲν νὰ μοῦ νοικιάσῃς, κύρ Ἀντώνη ;

— Ἐχω ἕνα μικρὸ καμαράκι εἰς τὸν ἀχερῶνα εἰς τὸ πλάγι τοῦ ὑπνέτου...

— Αὐτὸ μοῦ φθάνει. Κοιμοῦμαι μάλιστα χωρὶς νὰ ροχαλίζω... ὥστε δὲν θὰ ταράξω τὸν ὑπνέτην.

— ὦ ! εἶναι πολὺς καιρὸς ποῦ δὲν ἔχω ὑπνέτην· ἡ δουλιὰ δὲν πηγαίνει τόσῳ καλῶς... Ἐλειψε τὸ κυνήγι, ἔλειψαν οἱ κυνηγοί... καὶ δὲν ζοδεύω μπουτίλιες... Αἶ ! ὁ ὑπνέτης εἶναι περιττός.

— Καὶ πόσο νοῖκι θέλεις ;

— Διὰ λόγου σου ὁκτὼ φράγκα τὸν μῆνα.

— Μὲ ἐπιπλά ;

— Ὁχι.

— Εἶναι ἀκριβό. Τέλος πάντων εἶναι

πολὺς καιρὸς ποῦ θένω ν' ἀφήσω τὴν ἐξοχήν... τὸ ὄνειρό μου εἶναι βλέπειν νὰ ἔχω παλάτι εἰς τὰ Ἡλύσια. Ἀς εἶναι ὅμως· εἴμπορῶ νὰ ἴδω τὸ καμαράκι ;

— Ὅταν θέλῃς.

— Νὰ τώρα ἀμέσως.

Καὶ διὰ στενῆς κλίμακος ἀνῆλθεν εἰς τὴν σιταποθήκην, ἐν ᾗ ὑπῆρχε τὸ πρὸς ἐνοικίαν δωμάτιον, ὅπερ ἐφωτίζετο διὰ μικροῦ φωταγωγοῦ ἐπὶ τῆς στέγης εὐρισκομένου.

— Ἐδῶ θὰ εἶμαι ὅσον πρίγκηπας... εἶπεν ὁ Κρασοκανάτας. Νὰ ἐδῶ θὰ βάλω τὸ στρώμά μου καὶ ἐκεῖ τὸ ὄργανόν μου καὶ θὰ τὸ ἔχω διὰ καρέκλα, διὰ τραπέζιν καὶ διὰ τὸ φαγητό μου. Θὰ ἦμαι ὅσον εἰς τὸ παλάτι μου εἰς τὰ Ἡλύσια. Τώρα ἀμέσως θὰ μετακομισθῶ δὲν θ' ἀργήσω. Καὶ ἀφοῦ ἐσυμφωνήσαμε, εἴμπορῶ ν' ἀφήσω τὸ ὄργανόν μου.

— Βέβαια, εἶπεν ὁ Ἀντώνιος.

— Κύτταξε, κύρ Ἀντώνη, μὴ τὸ ἐγγίσης γιατί χαλοῦν ἡ νόταις.

Ὁ Βατρέν ἐγέλα, ἐνῶ ὁ Κρασοκανάτας κατήρχετο τὴν κλίμακα.

Ἐπανήρχετο εἰς Κρέιλ. Ἀλλὰ μόλις εἶχε κατὰ τι προχωρήσει συνήντησεν ἀνθρακοπώλην σύροντα χειράμαξαν καὶ μελαγχολικῶς φωνάζοντα : «Κάρβουνα ! κάρβουνα !» Ἀπὸ καιροῦ δ' εἰς καιρὸν ὁ ἀνθρακοπώλης ἴστατο ἵνα κρούσῃ κώδωνα ἀνηρτημένον ἀπὸ τῆς χειραμάξης.

Διηυθύνετο δ' οὗτος εἰς τὴν Συνέντευξιν τῶν κυνηγῶν.

Ὁ Ζανζὸτ δὲν ἔδωκε προσοχὴν καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

Ἦκουσεν αὐτὸν ἐνώπιον τῆς θύρας τοῦ Βατρέν κραυγάζοντα :

— Αἶ ! κύρ Ἀντώνη, θέλεις κανένα δύο σάκκους σήμερα ;

— Νὰ ἕνας ἀπὸ τὴν Ὀβέρην, εἶπε καθ' ἑαυτόν ὁ Ζανζὸτ κρίνων τοῦτο ἐκ τῆς προφορᾶς τοῦ ἀνθρακοπώλου.

— Εὐχαριστῶ, ἀπήντησεν ὁ Ἀντώνιος, ἔχω κάρβουνα.

— Τόσῳ τὸ χειρότερον ἄς εἶναι, ἄλλην φορὰν !...

Καὶ ὁ ἀνθρακοπώλης μετὰ τῆς χειραμάξης του ἐστράφησεν ἀκολουθοῦντες τὴν ὁδόν, ἣν ἐβάδιζεν ὁ Κρασοκανάτας.

Ὁ ἀνθρακοπώλης ἦν εὐρωστός ἀνὴρ μέλας ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς παραδόξως ζωηροὺς, δὲν ἔπαυε δὲ παρατηρῶν τὸν Ζανζὸτ προσηγόμενον αὐτοῦ κατὰ ἑκάτον περίπου μέτρα.

Ὁ ὀργανοπαίκτης εἰσῆλθεν εἰς τι παλαιοπωλεῖον γνωστοῦ αὐτῷ παλαιοπώλου καὶ ἠγόρασεν ὅτι ἐχρειάζετο πρὸς ἐπίπλωσιν τοῦ δωματίου του.

— Θὰ μοῦ φέρῃς αὐτὰ τὰ πράγματα σήμερον εἰς τὴν Συνέντευξιν τῶν κυνηγῶν ; ξεύρεις, εἰς τοῦ κύρ Ἀντώνη, εἶπεν εἰς τὸν ἔμπορον.

Ἡ θύρα τοῦ ἐμπορικοῦ ἦν ἀνοιχτή. Ἐξῶ ἐν τῇ σιωπηλῇ τῆς πόλεως ὁδῷ ἠκούσθη ἡχος κώδωνος.

Συγχρόνως φωνὴ ἀνῆγγελε :

— Καρβουνα ! καρβουνα !

Ὁ ἔμπορος παρετήρει ὑπόπτως τὸν Κρασοκανάταν.

— Θὰ μοῦ τὰ πληρώσῃς, εἶπε.

— Δὲν ἔχω λεπτὸ.

— Λυποῦμαι, ἀλλὰ δὲν εἴμπορῶ νὰ σοῦ κάμω πίστωσιν.

Ἐξῶθεν ἡ φωνὴ ἐπλησίαζε :

— Κάρβουνα ! κάρβουνα !

Ὁ Κρασοκανάτας ἀνύψωσεν ὑπερηφάνως τὴν κεφαλὴν :

— Ποῖος σοῦ εἶπε διὰ πίστωσιν ;

— Ἴδου ὁ κατάλογος...

— Νὰ τὸν στείλῃς εἰς τοῦ ἱατροῦ Γεράρδου... Θὰ σὲ πληρώσῃ...

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ὁ ἀνθρακοπώλης ἐφάνη ἐν τῇ θύρᾳ.

— Θέλετε κανένα δύο σάκκους σήμερα ;

— Ὁχι...

— Τόσῳ τὸ χειρότερον ἄς εἶναι ἄλλην φορὰν.

Καὶ ἐξῆλθεν.

Ἐπὶ τῶν χειλέων του ὅμως ἐπλανᾶτο μειδίαμα.

— Αἶ ! αἶ ! δὲν ἀμφέβαλα ὅτι ὑπάρχει συνενόησις μεταξὺ τοῦ ἱατροῦ Γεράρδου καὶ τοῦ Κρασοκανάτα... Διὰ τί... θὰ προσέξω, πιστεύω δὲ ὅτι θὰ διασκεδάσωμεν.

Καὶ ἀποκρινόμενος ἐκραύγαζε :

— Κάρβουνα ! κάρβουνα !

Ὁ παλαιοπώλης ἀπήντησε τῷ ὀργανοπαίκτη :

— Ἀφοῦ πληρώνη ὁ κύριος Γεράρδος, δὲν διστάζω... Σὲ μία ὥρα θὰ ἔχῃς τὰ πράγματα.

— Εὐχαριστῶ, τὰ περιμένω.

Ἦτοιμάζετο ν' ἀπέλθῃ. Ἀλλ' ἐπανήλθε καὶ ἠρώτησε :

— Πές μου σὲ παρακαλῶ... Αὐτὸς ὁ καρβουνιάρης εἶναι πελάτης σου ;... Τοὺς γνωρίζω ὅλους τοὺς πωλητὰς τῶν δρόμων τοῦ Κρέιλ... καὶ μὲ γνωρίζουν καὶ ἐμὲ αὐτοί... Ποτέ μου, δὲν εἶδα αὐτὸν τὸν μουντζούρη...

— Οὔτε ἐγὼ... Θὰ ἦναι νεοφερμένος.

— Ἀ ! οὔτε τοῦ λόγου σου τὸν γνωρίζεις ; νὰ, νὰ...

Ἵπνόνα ἠγέρθη ἐν αὐτῷ.

— Αὐτός, εἶπε γελῶν ὁ παλαιοπώλης, εἶναι ἀγνώριστος, ὅπως εἶναι μουντζουρωμένος. Ἀλλ' ἡ τοιαύτη ἐξήγησις δὲν ἱκανοποιεῖ τὸν ἐπαίτην.

— Κάρβουνα ! κάρβουνα ! ἠκούετο ἡ φωνὴ μακρόθεν.

— Θὰ μάθω ποῖος εἶναι, ἐπιθύρυσεν ὁ Ζανζὸτ.

Καὶ τρέχων ἐπλησίασεν αὐτόν.

Ἀμα ὡς ἀπῆγε μόλις εἴκοσι μέτρα ἀπ' αὐτοῦ ἐπανελάβε τὸ σύνθημα αὐτοῦ βῆμα.

Ὁ ἀνθρακοπώλης ἔβαινε βραδέως σύρων πάντοτε τὴν χειράμαξαν.

Δι' ἐνὸς λοξοῦ βλέμματος ἐν τῷ κατόπτρῳ τῆς προσόψεως καταστήματός τινος εἶδε τὸν Κρασοκανάταν.

— Ἀ ! ἄ ! ἰδοὺ ὁ ἀνθρωπὸς μου... εἶναι πονηρός...

Καὶ ἐπεβράδυνεν ἐτι τὸ βᾶδισμα, ἵνα δώσῃ καιρὸν τῷ Ζανζὸτ καὶ καταφύγῃ αὐτόν.

Ὁ Κρασοκανάτας προηγήθη αὐτοῦ.

[Ἐπεται συνέχεια.]